JUHA LARIKKA

SORMENJÄLKIRJOITUSTA

ISBN - 978 952-69065-3-9 (PDF)
ISBN - 978-952-69065-4-6 (EPUB)

JUHA LARIKKA

SORMENJÄLKIKIRJOITUSTA

runoja, proosaa

First published by Juha Larikka 2023

First edition

ISBN: 978-952-69065-3-9

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

Contents

JULKAISUTIEDOT

ISBN - 978 952-69065-3-9 (PDF)
ISBN - 978-952-69065-4-6 (EPUB)

Julkaisija : Juha Larikka 2023, Helsinki

I

SORMENJÄLKI

Nimeän varjoni Sormenjäljeksi, kunnes se pyyhitään liialla valolla.

Myöhemmin, tuntemattomana päivänä olen kiven varjo.

Kunnes kohoava meri siirtää sen muiden kivien joukkoon maistelemaan laimeaa suolaa.

Kunnes kivi hioutuu universumin kokoisen hiljaisuuden osaksi.

Kunnes kaikki kivityynyt ovat valmiit, vaienneet näkymättömiksi hiukkasiksi yhteiseen kertomukseen.

Hiukkasten sormenjäljet.

UNIVERSUMIN HUONEET

Universumin huoneissa kiehuu kiihtyvä kieppuva valoton kahvi.

Kaikki elämät, menneet ja tulevat siirtyvät ylivalotettuun jonoon.

Tähdet kirkastuvat, kikattavat epiloginsa.

Jokainen loppukohtaus on pitkä universumin lausunta, puhe.

Universumin huoneissa kieppuu laskemattomien saippuakuplien sarjatuli.

SAIPPUAKUPLAT

Onko hän, jokin olemassa? Sellainen mikä kurkistaa toisiinsa liitettyjen saippuakuplien liitoksesta.

Lapsena kosketin saippuakuplaa. Katosimme yhdessä toisessa ulottuvuudessa. Minä jäin tarkkailemaan toisissa saippuakuplissa tuulta.

Ihminen on saippuakupla, pienen galaksin kaltainen ihme.

Saippuakuplan sisällä on hengitys.

Jokainen elämä on hengitysharjoitus tulkita katoavia hetkiä tässä ja nyt.

HETKET

On altistuttava hajotakseen ehyemmäksi. Nähdä, totuuksia silmänräpäyksissä.

Hetket eivät ole välttämättä armollisia ollessaan kylässä ajassa. Sinä näet tarkemmin.

Ylistän ajattomuutta siveltimen piiskatessa kankaita ja papereita.

AAMU

Aamun tuuli. Puheen kaltainen. Tahdon koskettaa sanojasi. Kirjoittaa alkuja, katkelmia.

Aamun valo. Musiikkisi näkee kädet, jotka takertuvat minusta sinuun.

Aamun äänet, korvanlehdet kurkistavat hiuksieni alta, erottavat valon ja tuulen hymneistä tutun hyminän. Nenää kutittaa yön vaaka-asennon tottumus. Unet menivät nukkumaan takaisin lakanoihin. Lakanoiden kasvoilla miettimisen ryppyjä.

Aamun pilvien halkeamasta aurinko sivelee vihreyttä.

Jos tulisi aamuinen sade. Luonnon värit asettuisivat muotokuvaukseen.

TALVIVANILJA

Puutarhassa talvivanilja yrittää säilyttää valtaansa. Omenapuissa jäähilettä.

Yöllisen sateen silmiä jähmettyneinä odottamaan aurinkoa.

Ja pian aurinko viettelee talvivaniljan, joka valuu hitaan lempeänä hiekkatielle, jota koristaa laiskojen ulkoiluttajien kasvava löyhkä.

Paakkuuntunut ulostemysli.

VÄHÄN KERRALLAAN

Vähän kerrallaan oppii, miten katsotaan toista, uutta ihmistä ensimmäistä kertaa. Peilin edessä voi harjoitella etukäteen, jos joutuisi äkkiä tilanteeseen missä seuraukset ovat koko elämän mittapuulla vääjäämättömät. Jos kadunkulmassa sattumalta iskisi silmästä silmään lyhyt tulevien muistojen sarja.

Snapsia, rapujuhlat, kynttilöitä tökitty palamaan hiekkalaatikkoon.
Don't you cry …

Naiset ryhmässä tupakalla kuuntelemassa miestensä uhoa. Viskiä ja koskenkorvaa.

Lapset on päästetty aiemmin mummolaan tai kavereille yöksi.
Don't you cry, baby …

Aamuyöllä rapusta löytyi jonkun aluskalsarit ja muuta sekalaista mikä on jäänyt kiireessä, minne?

Vakka kantensa valitsee ja mies seisoo, jos voi voi

kotiavain sopi vielä silloin. Sanomalehti aiheutti liukastumisen ja vaaratilanteen.

Mitä tapahtui. Se unohtuu vähän kerrallaan, Välillä tuon kaiken muistaa

hetken kadulla, kun joku hymyilee tai tervehtii merkitsevästi.

KISSA

Keltaisessa puutalossa mustalla kissalla on oma myrskyn rikkoma vaanimisen ikkuna.

Se ei tunnista hiekkatien tuoksuja. Toinen silmä on sokea reviiri taistelusta.

Aurinko lohduttaa ja lämmittää sen turkkia. Talon kellarissa on ruokahiiriä.

Puutarhaan on sulanut lyhytaikainen lammikko mistä se saa juomansa.

HUOMENNA

Kissat!

Huomenna valkoiset hiiret saapuvat vierailulle kylänraiteille. Kesä houkuttelee katsomaan tarkemmin miltä vaahteralehtien boheemius tuulessa on.

Huomenna kivettynyt pimeys siirtyy täydenkuun avaimenreikään.

Huomenna jalat kutiavat, kun räsymatot poistetaan ja pestään järvenrannassa.

Huomenna hiirenloukussa on päästäinen, jota kissat eivät syö.

KIEHUMINEN

Kiroamisen jälkeen vaikeinta on vaikeneminen. Oma sora ääni jää kaikumaan ja estää positiivisen ajatuksen juoksun parempaa kohti.

Kiehumisen jälkeen on hyvä keittää kahvit. Kehua itseään, mutta vähemmän kuin toista.

Tasapeli. Sinä voitit. Minulle riittää tämä rakkauden tunne. Hellä käsi on juuttunut seinäkellon viisareihin. Kellon käki nokkii kynsistä musteen.

TAPAHTUMIA

Syksyn lehdet kirjoja, jotka itkevät värinsä.

Runoilija lohduttaa yksinäistä Kuolemaa elegialla.

Kaikkeen minne se saapuu, sen sylissä on valmis valkoinen kääriliina. Kirjailtu jonkun nimellä.

Puut syyt koputtavat kelotalossa. Kaatajan muistopuhe natisee pakkasella. Oveen koputtaa joku toinen.

Miksi ei voi vain olla ja kävellä katsomaan linnunpesää. Kuunnella metsän sanatonta laulua.

Kirjaimet hellinä toistosta. Aitajuoksua paperilla itsensä läpi.

Sulje hetkeksi kirja. Ime tarina kämmenellä.

Onko keskiyön lehtien havinassa salaisia viestejä, jotka syntyivät toiston siemenestä.

Nähdyn pöllön äänetön huutava ohituslento.

TAUKOTILA

Teatterin taukotilan jääkaappiin on piilotettu käsikirjoitukseen kuuluva home. Ylähyllyllä on erilaisia juustoja valmiina vaarallisiin läpimenoihin harjoitusten jälkeen.

“Mitä se kirjailija selittää kenraalin katsomossa?”

“Dialogi on lyöty jo lukkoon. Kaikki ohimenevät muutokset syntyvät unohduksesta, mutta me selviämme kyllä tänään ja huomenna. Jengiä on tulossa pytty täyteen.”

Pääkirja on taukotilan suurella pöydällä kaljakorien päällä kuin laitettu alttariksi.

Takaovi on lukossa. Kukaan ei voi yllättää valomiestä lukemassa Jerry Cottonia. Äänimies on vaipunut nirvanaan, koska hänen hetkensä alkaa vasta ensi-illassa. Molemmat yksityiseen tilaansa suljetut tietävät kaiken olevan kiinni sekunnin osista ja maalarinteipistä.

“… hääyöaie hääyöaie mummum nannan muu …”

“Mä kuulin että värisokeat pienet vihreät miehet tulivat punaiselta planeetalta suorittamaan tänne ympäristöhuoltoa. Se on niiden rauhan eleensä, lapsellinen palturi tehoaa ainoastaan elämässään väärinymmärretyille … ”

“Mä kuulin että Seurasaaressa makkarat loppuivat kesken juhannuksenvieton. Arvaa mikä hirveä härtelli alkoi, kun se pakettiauto tuli. Kyljessä luki OK. ”

“En kyllä muista yhtää tota juttua.”

“Muistatko edes sen raitiovaunun ja sen pään joka vieri katua kun joku oli kaatanut johonkin jotain …?”

“Niin ja siinä jutussa Pontius puhui latinaa ja se huono-onninen arameaa. Miten ne pystyi edes keskittymään siinä kuumuudessa koko touhuun. Tai ymmärtämään toistensa kieltä? Historiallinen totuus on se ettei Pontius ymmärtänyt sanaakaan arameaa. Väärinymmärretyksi tulemisen kerroin oli huikea. Niin ja onhan siellä nytkin kuumat paikat. Keskustelu on siirtynyt takimmaisille penkkiriveille ja sinne heitetään parasta ennen leipää.”

Taukotilassa asuu tiettävästi henki, joka suojelee kertovan taiteen tekijöitä. Eikä sovi unohtaa, että alunperin runouskin oli vain lausuntaa.

“Olet nähnyt sen saman kuin minäkin. Jään kuuntelemaan mielelläni sen juttuja, kun muut ovat menneet paikalliseen.”

EILEN

Eilen oli parempi päivä. Kolme arkkia ilman yhtäkään kuollutta metaforaa. Se saattoi johtua sateesta jossa oli toisenlainen, tarttuvampi turvallinen rytmitys.

Sadepisaroiden välisellä vyöhykkeellä hengitti syksy tai saapuva kuolemanpelko.

Eilen lepakko tervehti pyyhkäisemällä lippalakkiin näkymättömän viivan.

Tulinko merkityksi johonkin saalisryhmään?

RINKELI

Koiran nimi oli Rinkeli. Se oli sekarotuinen iloinen ja lapsia rakastava, metsissä viihtyvä lähes täysinoppinut sienikoira.

Kanttarellit olivat sen erikoisuus. Oravat kuusien oksilla saivat sen villiksi. Veteenheitettyjen pienien kivien molskahdukset saivat sen tekemään ympyrää paikallaan, haukkumaan kuin se olisi merkannut jäniksen tai ketun.

MUISTAN

Silmät, katseet sulautuivat, kun näimme toisemme ensimmäisen kerran laskeaksemme …

Montako kutakin kurssikirjaa oli?

Kynän ääni paperilla oli suudelmat, numerosarjat kosketuksia.

Kellari oli alttari. Lupauduimme silloin tähän päivään.

ODOTUS

Kun on koko ajan onnellisuuden tilassa. Myrsky voi olla kauheudessaan vapauttava. Salamat juhlivat verhojen takana. Murisevan rummun ääni piiskasi rankkasateen.

Silmäkulmassa on kyynel, koska hän ei saapunut. Hän oli kenties unohtanut mikä merkitys voisi olla yllättävällä paluulla. Katse, olisiko se samanlainen ja yhtä pehmeä, pysähtynyt aika.

Odotus, viiltävä oman hengityksen ääni ja sen tehokas tarkkailu johti lyhyessä ajassa hyperventilaatioon. Siihen auttoi lyhyessä ajassa croissantien paperipussi. Sisään ulos sisään ulos hengitys niin kauan että puna palasi kasvoille ja sormenpäihin lämpö.

ABSTRAKTIO

Kesä on lämmin ja turvallinen abstraktio. Katu missä tämä kahvila on. Varjoinen hitaitten ohikulkijoitten liikkeillään siivilöimä maisema. Te olette yhdessä hänen kanssaan abstraktion kahvilassa. On iltapäivä, ja hänen ajatuksensa siirtyvät hitaasti hänen kynäänsä. Pöydällä on nippu tyhjiä arkkeja. Kaipaavia hiottuja metsän vartaloita. Teitä - arkkeja on runsaslukuinen määrä hänen ruskeasta nahkasalkustaan. Mutta sinä ensimmäinen, puhun sinulle. Anna kynälle anteeksi paperi. Mutta paperi, anna kynälle mahdollisuus selittää ajatuksensa loppuun. Kynä kirjoittaa lauseensa ankariksi, piiskaa puhtauteesi järjen ääntä. Hänen kynänsä on vahva kunnianosoitus luonnolle. Hän kirjoittaa kynällään haikuja ja parisuhteen keskeytymättömästä arjesta.

MONOLOGI

“Tuleehan se!?”

Muistikirjani saa energiaa, lauseita, muutaman viivapiirroksen ohikulkijoista tässä kahvilassa on hyvä hidas maisema. Bulevardi, raitiovaunuja ja tuntemattomia, jotka hymyilevät minulle. Tämä jonkun luoma arkkitehtuuri on rapistunut, mutta vakaa kuin hyväkuntoinen painon-nostaja pitämässä yllä tunnelmaa.

“Hän tulee joskus. Hänen on saavuttava joskus tuohon kadunkulmaan tai kahvilan tiskille tilaamaan croissant ja kahvi. Puhunko taas yksin? Miksi en erota pelkkää ajattelua ja puhumista yksin?”

Tänään voisi olla kesäpäivä 100 vuotta sitten, kun hevoskärryt kolisivat. Tänään on kirskuvat raitiovaunun hampaat ja pakokaasua. Luonnoton maisema.

NÄLKÄ

Miten nopeasti nälkä tyhjentää sielun.

Minua varjelee aina sykkivä avaruuden tähtiarkistojen ääretön hyrinä.

MUISTIKIRJA

Kahvilassa on tylsää. Kirja renesanssista on luettu. Hänen muistikirjansa huutaa nälissään uutta abstraktiota, kollaasia, kuvaelmaa tästä kesäisestä päivästä. Kisko kirskuu, raitiovaununkuljettaja vilkuttaa tutulleen kynä kädessä. Jäähtyneen kahvin pinnalla on siitepölyn hippu. Se noudattaa liikkeellään maapallon painovoiman ja kiertoliikkeen luomaa voimaa.

Muistikirjassa on kuvaelmia tästä kaupungista. Hänen kirjoittamiaan, jonka nimeä emme koskaan paljasta. Kuvaillaan häntä kuitenkin hiukan. Hän on nuori, kiharatukkainen ja hän on mies, joka etsii tänään kahvilassa rakkautta ja inspiraatiota.

Kiitos selonteostasi muistikirja. Kestä kyltymätön nälkäsi viimeiselle sivulle, loppuusi saakka. Onnea kesään kahviloissa joissa viihdyt hänen kanssaan, jolla ei ole ollut onnea tänä vuonna.

SYKE

Kaava ja matemaattinen syke ei sovi runoon. Ehjää kuvaa kaikesta ei voi hioa sanoiksi.

Minussa soi verenperinnön kirvelevä runous.

Muurahaiskukkulalla on pystytetty isoisoisoäitini muistoksi suuri pysty kivimonumentti. Tieto runoilija verestä helpotti, selitti keskiöiden ja aamuöiden levottomat luovat hetket. Toivon, että joskus opin hitaasti kirjoittamisen ja annan ajan analysoida tekstiä, purkaa osiin - öljyttäväksi.

En näe isästä unia. Ehkä siksi, että ajattelen häntä lähes päivittäin. Hän sanoo kuiskimalla selkeitä ohjeita, miten minun on kulloinkin edettävä ja toimittava, jos joku vähän isompi tai mutkikkaampi ongelma vaivaa.

Istun toisinaan pienellä saarella mielessäni Helsingin edustalla. Nuotiolla tummansinisissä verkkareissa haisaappaissa, ruskea lippaläkki päässä ja hymyilen kasvoillani punerrus, liekit valaisevat hetken. Olen täydellisen onnellinen.

II

ILLAN REUNA

Illan rannalle
jäänyt kuu
veden ääneen

Hiukkaset puhallettu
pilvet torjuvat
yön kertomusta

Tuhkasi nimeää tuuli.

HAIKEUS

Olkoon haikeus, haikein oli.
Talossa syntyi valoa.
Jokin uusi, sanomaton.

MIKÄ AAMU

Pelossa joi humalat
laivassa ja maissa
mikä siunaus
onkaan aamu

ELEGIA

Meri kaipaava aalloillaan laulaa
tuo sinun äänesi takaisin takaisin
yön pilvijoutsenet taas saapuvat
tuulen hyräilyyn yksin vaikenen

Meri tyyni kohta on, tyyny taivaan
pilvet hengittää hitaan horisontin
ajatusten painovoima kai rukoilee
helmaan enkelinsä minut se vie

HETKI ENNEN

Jaan kirpeää omenaa varhaisen
navattomuuden olennon kanssa.
Kohtaan hänet valossa.
Pimeys on erottanut minut näkyvään.

TOUKOKUU

Toukokuun levoton rytmi.
Aurinko, sadepilvet
muurahaisten herääminen
kivetyksille luolastaan.
Mustarastas noukkii kaikki
varomattomat hyönteiset.
Kuivuuden viimevuotiset lehdet
allaan ahneet, pelokkaat
kahisuttavat verhojaan.

SUO

Suo ymmärtää kuoleman
mikään ei lakastu sen kehdossa

Suo on alttari
haudattu hajoaa hitaasti
ajankuvaksi

Suo on muistikirja, historia
koskaan valmistumaton

Oi suo, metsä kirkuu
metson soihtu
silmäkulmassa

VILJALOITSU

Viljalle vähän leipäpilviä
oi satakaa, oi sada sinä sadon vuoksena
siniharmaa laveeraus sivellin

KUUNTELET

Suljet mielesi. Kuuntelet. Sydän.
Istut ja odotat että rytmi tasaantuu.
Suljet sen vähitellen mielestäsi. Kuuntelet.

Vedät verhot pois. Avaat ikkunan raolleen.
Linnunlaulua. Metsän sydän.
Kevättä kasvoillasi.
Kuuntelet.

JOSSAIN

Jossain syvällä
ehkä paratiisi on.
Siellä lentää joukko
onnen perhosia.
Lämmin maa nousee,
sulattaa jäät kyyneliin.

Jossain merellä
aallot saarta hyväilee.
Siellä asuu yksin
onnellinen ihminen.
Lämmin maa liikkuu,
nostaa uusia vuoria.

KESÄ

Perunoista minä muistan Kesän
mehukkaan leivän, muruset
silmä voin kyyneleen
ilon maut

Yhä arvaamattomimpia ovat
kesiemme päivät
aamujen nopeus koputtaa
illan ikkunaan

ASUINSIJAT

Puut syyt koputtavat kelotalossa
kaatajan muistopuhe natisee pakkasella
oveen koputtaa joku toinen

Kerrostalon ympärillä
erikokoisten kivien nyrkkitappelut
vadelmapensaat varovat paljastumasta
ennen kuin on oikea poimija liikkeellä

UNISTA

Päivässä yö tulkitsee unensa
tuulen pyyhekumin hampaat
luodun vasta

Mihin uniin uskomme?
On kaukainen tapahtuma
imetty unen tarinan valos.

KUU

Kuun pinnalla tuoksuu
sitruuna, appelsiini, auringonvalossa
kypsynyt kraateri keittää
pysähtyneessä valossa
matkalaisen tomuteetä.

HOPEAA HIUKSISSA

Me olemme vanhenneet
toistemme hopeaa hiuksissa.

Puhumattomuus
irrottaa sanoista lihan.

Aina tuoreen
tervaveneen aamu.

Kuun valon
kirjoitusmerkki vedessä.

ISÄ KUISKAA

Isä kuiskaa.

Kaloilla on omat murheensa.
Vapauta sinä niistä terävillä koukuilla
kaikki uskomukset mitä evoluutio
on raahannut miljoonia vuosia.

RAKKAUDEN HUNAJA

Mehiläisparvi
rakkauden hunajaansa ihastuneena
pyörii kirkon pääoven pilareissa.
Kukitettuja saippuakuplia ja onnenkukkia
heittävät laulavat heille.
Kirkon eteiseen jää mumisemaan
rukouksiaan yksinäinen kärpänen.
Kerran se on fossiili,
joka muistuttaa kuolemasta.
Rakkauden kärpänen pakenee
pääoven saranoista kesäiseen kaupunkiin.

ALKUVOIMA

Silmiesi alkuvoima, kyyneleet.

Kontakti.
Nähdä itsensä toisen puun oksalla.

Hiljaisuus imee arjen reunoja.

LUONTO

Perhoset
laskevat niityllä sieluja.
Infrapunasiivet valaisevat yhden.

Sanakirjojen välissä
heräävät kuolleet
hyönteiset lintujen ruoaksi.

Luonnon vallasta
vapaa mustarastas
nokkii omenaa.

ENNEN JA JÄLKEEN

Sateenkaari katoaa
höyhenen levottomaan
pilveen.

Katselen
jäätyneitä männynoksia.
Illan varjo tarttuu minuun.

PIIRRÄN

Piirsin runon, jotta
voisin unohtaa riimien kahleen.

Sen mitä en tahdo paperille.

Paperi on hidas.

LUONNOS

Luota välillä, että
luonnos on valmis runo.

Että lause riittää
ilmaisemaan sen miksi
alunperin aloitit.

MERIPIHKA

Meripihka kapselin sisällä
menneisyyden tunnustus.

Itikat olivat silloinkin
paikalla kun asteroidi
esitti vastalauseensa
lajien synnylle.

Hiomaton itikka timantti
se laiska sietämään painetta
esittää nyt osuutensa
Maan synnystä.

AAMUHETKI

Läpivalaistu aamussa
anna silmien saranoiden tyyntyä
hiero varovasti unen kitka

Hidasta liikkeet
kuuntele askelia
tunne matto
aisti paljas lattia
kosketa peiliä
tervehdi matkustajaa
aamun helmassa
aamua, avoinna aamussa

Ikuisesti olet luonnos

NOLLA HARMONIA

En kohota maljaa, kaadan maljoja muille
Tuoksutan kaikki juomien aromit
kuplivan omenan raikkaan
tumman tynnyrin luoman syvyyden

Osallistun nyökkäämällä
puhumaton peili hymyilee
minulle täydellinen sopimus
elää nollan puhtaudessa

JUHLISSA

Huone on täynnä juhlavasti pukeutuneita
Seison joukossa kuin mykkä flyygeli
Olen täydellinen rakkauden sirkuspelle
uneksin huoneen vuorella
kiikarisilmin tarkkailen liikkeitä
ilmeitä, eleitä

Onko niissä totuus enemmän kuin sanotussa?
Keskustelujen varjossa päivän sankari
poimii maisemansa tulevaan runoon

FLYYGELI

Perustin yöllä flyygelin
sisään munkkiluostarin.
Soitin heille sointuja,
jotka miellyttivät.
Flyygelin sisältä alkoi laulu.

Harmonian muotti soikoon!
laulaa tämä kuoro.

Viritys on hyvä
kuin ilman rakkautta,
se soi täydellisesti.

AITO

Näen sinut kun suljen silmäni
Näen sinut kun avaan silmäni

Näen sinut ja tahdon nimesi pois mielestäni
Tahdon että se ruostuu, haihtuu hiukkasiksi
Tahdon että tuli tai tuuli tempaa
sen purrelleen helvettiin
ja vie ulos kokemisen ilmakehästä

Rakkaus: vihattu aito taideteos.
Puheesi kuiskiva sademetsä.
Suudellaan.

KIRJOITAN

Maagisia kuvaryöppyjä
vaatimasta kangasta, siveltimenvetoja

Sielu värjäytyy hetkeksi
kiinnittyy menneeseen
tulkitsen, piirrän kuvioita
Kirjoitan runoja

Kun rakkauden viikate tervehtii joka päivä on nuoruus.
Kun haavat on auki rakkaus etsii ja löytää uuden polun.

AHNEUS

Kadonneet, kaiken kai oppineet
sytyttävät taivaalle tuliaan

Korpit saapuvat aterialle, ne jotka ovat
unohtaneet lauluäänensä

Ahneet, rukoilevat tähteitä
oli päivä tai yö

AAMUSSA

Aamussa kolmikulmainen
Runous
juon sitruunateetä

tuulen aaltoja puissa

Aurinko tähtää
aina maaliinsa

JANOAN

Tähtien
nuoruutta janoan,

jumaluuden
rakastavaa
henkäystä

sanojen
puhtaita
piirteitä

SINUN

Sinun vuoksesi
Koskemattomuus
koski minua
virran henget

VAARA

Kätkeytyy vaaraan, minulle
kaaos aukaisee voimat
inhimillinen on yliluonnollinen
noussut tähän tuhansista haudoista
pukenut haarniskani

Syntyä syntyä, rakastaa
vaikeinta, korkeinta, vaaraa
puhkaisten

YHTEINEN

Unessa, yhteinen syntymä
hetkien sisällä ikuinen toive
miekallaan taas lävistää
kuoleman rakkaus rajaton, orjuus
kulkea kunnes nukahtaa

TOISET, RAKKAAT

Toiset, rakkaat
ajattomaan tottuneet

Viihtyvätkö?
puutarha on tuoksuton
kaikkialta valmis

Ovia aukaistaan
huoneettomassa
kulkea kuvaelmassa
vailla syntien peilejä

TYHJÄ

tyhjä puhe lakkaa maailmasta
auringonpurkaus keskeyttää sen muutamaksi tunniksi
kiepun paikallani maa liikuttaa kukaan ei ala itkeä vaikka tyhjästä, taas

|

nuppineulan kärjestä alkaa huuto maailmassa
sanat lakkaavat kulkemasta sujuvasti
kaiku ihmettelee kaikuaan

oli välttämätöntä kuulla äänensä
ennalta suunniteltu esipuhe ei toimi
koska katsomossa on tyhjää
nyt olen ainoa mikä liikkuu jotain ääntä kohti
ei ole välttämätöntä käsittää
kaikki se mikä oli tarkoitus tehdä ei ole enää välttämätöntä

|

kivien välissä on voikukkia, runoja

KIRJOITTAMINEN

tarvitsen sinua thymele
kirjoituspöydän alttaria
alkaakseni kirjoittamisen juhlan huoneessa
ovi vetää ajatuksia puoleensa
talon lattian alla nukkuu siiliperhe

tarvitsen sinua thymele, alttari
ei yhtään hybristä - kiitos! tähän ryhtymiseen
kirjoittamisen tilassa maailmankaikkeus
kiertyy ympärille huoneeksi
tilaksi missä on kaikki mahdollisuudet
tila murenee sanoiksi joita kirjoitan

jokaisen sanan jälkeen syntyy
uusi maailmankaikkeus johon kaikki
uudet kirjoittamani sanat kiertyvät
ja taas uusi maailmankaikkeus
tervehtii kynääni ja paperia

RUNOT

kirjoittaminen on vaistonvaraista, kynä raapii paperin multaa
aivoista kumpuava kukistaa synkkyyden. runot ovat hitaita kuolemia
oikeaan ja hyvään pyrkivää, kirjainten musiikkia

ei ole kiusallista kirjoittaa, kätkeä pieniä ajatuksiaan talteen
ei ole lainkaan kiusallista että kirjoittaa, se on jatkunut niin kauan
jo ennen kuin ymmärsin myytin runoilijasta, joka karkaa
todellisuudesta kirjoittaa kynttilänvalossa
pitää sulkakynäänsä kohotettuna kuin johonkin iskuun, miekkaa
ja hän kirjoittaa viiltoja mielestään, itselleen itsensä vuoksi
piilossa, toiveena rakastuminen oikeaan ikuiseen

SUURENNUSLASIN ALLA

perhosensiipi
mikä käsittämätön tahto
ja maailma vapisee
tässä me
jonkun suurennuslasin alla

rakas ystävä ota suurennuslasi
vakauta aistisi herkiksi
anna silmäsi imarrella näkemääsi
vaella pienuuden vahvuudessa ja varmuudessa

näe sormenjälkien tuoksu
rakas ystävä, sormi siihen
olet tässä olen tässä
siirrä sormea hiukan

tässä olen valoa verhojen takaa
puhaltava äkkinäinen kuiskaus

KUUNTELE

Luolassa lueteltiin jotain
näkymättömiä kirjaimia
toisissaan pisaroina juoda
kuunnella merestä
kohonnutta simpukkaa
kaukaisten maiden
viestejä, sanojaa

III

KORKEALLA

valossa graniitin unelmoin korkealla merinäköalan ja rakkauden juuresta
kurkotan alemmaksi ja kohoan kauniimpana hidastaen ylemmäksi
kattopeilissä liikkuu hikinen kaksipäinen ihoistamme kudottu veistos
alkuja, loppuja sarjana matala ääninen kuiskaus korvanlehdellä
tulen ja palaan meissä kesyynnyin villisti, nopeasti
muutaman kosketuksen jälkeen tahdoin uupua
tahdoin löytää sormien nukketeatterissa salaisuutesi luolan
tahdoin hitaasti tahdoin nopeasti tahdoin olla hiljaa
puhua, keskustella kuiskata kyllä kyllä ah viimein saavuit
keskipäivän salaisuudessa astiapesukone oli täytetty
minä en, minä hyrisin sen tahdissa sinä et ehtinyt
suihkussa pesin nautinnolla vartalosi puhtaaksi
sinä saavuit nuolin kahvikupin tyhjäksi

RAAKILE RAKKAUS

kesän kattojen yli käy surullinen tuuli
kuun valju rotanhäntä piiskaa taivasta
hiukset sekaisin rakkaus raakileena on
miten jatkuminen loppui heti jo alussa
miten ainoa olla, kosketus loppumaton

nyt hiljaisia aurinkoisia aamuja
huoneet ilman äänesi kaikuja
olimme alastonta meripihkaa
raakileen meremme rannoilla

kesän kattojen yli käy surullinen tuuli
kuun valju rotanhäntä piiskaa taivasta
aina muistan ääriviivasi hiekalla valona
onnelliset hiukset yksinäisten maasta
miten jatkuminen loppui heti jo alussa
miten ainoa olla, kosketus loppumaton

nyt hiljaisia aurinkoisia aamuja
huoneet ilman äänesi kaikuja aa
olimme alastonta meripihkaa
raakileen meremme rannoilla

miten jatkuminen loppui heti jo alussa

miten ainoa olla, kosketus loppumaton

FLYYGELI

tähtien nuoruutta janoan
kulkien kunnes nukahdan
päivämme sisään toiveisiin
tuulen henkiä puutarhassa
kosketan sylissä ruusuasi
rakkaudella soit kauniisti
puutarhani ainoa flyygeli
puutarhani ainoa flyygeli

katseesi aukaisee voimat
lasken niittysi perhosia
varjosi tarttuu minuun
lakanasiivin lennetään
tähtien nuoruus on meissä
puutarhan tuulet ihollaan

TÄNÄÄN

tänään toinen maa on pyhitetyn rauhan yllä
kaikkialta nousee uhrisavun värit, naamioi
tuhannet lyijyn kylmät suudelmat maailmaan
missä kevättä ei koskaan kevättä ei koskaan

toinen valo tänään on pyhitetyn maan yllä
kaikkialta nousee kuolemattomien aurinko
ja väärä totuus yhdessä hautaan laitetaan
kerran koittaa päivä, vilja kasvaa kultaisena

KAKSI

kysyin tähdiltä sinusta, kuljin hitaassa ajassa
toisiaan vasten kaksi haavoittunutta vaelsi
tuli rakkaus linnun siivissä, olit vain sylissä
sateiden luoma kukka puutarhasta elämän

kysyin tähdiltä onnesta, kuuntelin ajatonta
toisiaan vasten kävi kaksi mahdollisuutta
oli rakkaus elämän siivissä, oli kuin rajaton
heijastuksia koivunlehdillä, vanha rukous
joutsenten sydämet olivat meidän sydämet

suudelmat, heijastus järveltä metsästä äänet
suudelmat, missä annoit ainoan kukkasi